

díku mladého kresťanského otoka. Volal sa Džabr. Mekkskí pohania radi hovorovali:

„Mohameda poučuje ten mladý kresťanský otrok. Takmer všetko, čo nám tu rozpráva, pochádza od neho.“

O tomto tvrdení zjavil Boh toto:

„Vieme veľmi dobre, že (neveriaci) hovoria: Veru, poučuje ho nejaký človek (ktorý si myslí, že mu oznamuje Božie zjavenie). No ten, na ktorého ukazujú, hovorí cudzím nezrozumiteľným jazykom. Jazyk (*Koránu*) je však čistá arabčina.“ (*Korán* 16:105)

Nočná púť Posla Božieho do Jeruzalema

K Mohamedovým zázračným cestám patrí jeho nočná púť do Jeruzalema (*al-isrá'á*). Toto rozprávanie vzniklo pravdepodobne na základe koránového verša 17:1. Znie takto: *Nech je pochválený ten, kto nocou preniesol svojho služobníka z posvätného Chrámu do Najvzdialenejšej mešity, ktorej okolie sme požehnali, aby sme mu ukázali niektoré znamenia. Boh je ten, ktorý všetko počuje a vidí.* Pod posvätným Chrámom (*al-masdzid al-harám*) sa tu myslí Ka'ba v Mekke a Najvzdialenejšou mešitou (*al-masdzid al-aksá*) je asi modlitebňa na mieste starého jeruzalemského chrámu. Z Mekky sa Mohamed vybral do Jeruzalema na zázračnom okrídlenom zvierati *Burákoví*, ktorého mu privedol anjel Gabriel. V *Koráne* sa *Burák* vôbec nespomína, ale neskôr sa stal obľúbeným motívom básnikov a autorov miniatúr. Opisujú ho ako kobyľu s dievčenskou hlavou a s pávím chvostom. Podľa historika Abú l-Fidá' (1273 – 1331) a zberateľa Prorokových tradícií *hadítov* al-Bucháriho (zom. v r. 870) použil *Buráka* už Abrahám. Prišiel na ňom do Mekky navštíviť svojho syna Izmaela. *Buráka* podľa moslimskej tradície používali aj iní proroci. Motív zázračného zvierata je pravdepodobne prevzatý zo židovskej literatúry (*biblia* a *midráše*). Podľa knihy *Genesis* (22,3) jazdil Abrahám na oslovi. Na tomto oslovi jazdila aj Mojžišova žena a synovia

(*Exodus* 4,20). Na tom istom oslovi údajne jazdil Kristus, keď prišiel do Jeruzalema. Azda preto je *Burák* v starších moslimských prameňoch „menší ako muľica ale väčší ako osol“. Až neskôr sa v neho stáva zvierata podobné kobyľe. V mešite Skalný dóm (*Kubbat as-sachra*) v Jeruzalme sa zachovala skala, ktorá má podobu sedla. Ukazujú ju pútnikom ako *Burákovu* sedlo.

Podľa tohto rozprávania stretol sa Mohamed v Jeruzaleme s Abrahámom, Mojžišom a Kristom. Modlil sa s nimi a viedol modlitbu *salát* ako *imám*. Islamský autor tým chcel zdôrazniť, že Mohamed je najväčší prorok, nadradený ostatným. Toto stretnutie s prorokmi má možno svoju staršiu paralelu v evanjeliu (Pozri *Mt* 18,1; *Mk* 9,1; *L* 9,27).

Podľa niektorých moslimských učencov, napríklad podľa al-Hasana al-Basriho, ktorí sa opierajú o koránový verš 17:62, bola táto cesta iba víziou (*ru'já*). Mohamedova žena 'Á'íša tvrdila, že Mohamedovo telo bolo počas jeho cesty v Mekke. Cestoval vraj iba jeho duch. Mohamed údajne bol pri Ka'be v *al-hidžre* a tam spal. Podľa iných názorov bol po večernej modlitbe v izbičke svojej ženy Umm Hání' a tam spal. Tam mal mystický zážitok, ktorý potom rozprával Kurajšovcom. To sú však len dohady, lebo presne sa nevie, kde v tú noc spal. Pozri k tomu koránový komentár az-Zamachšáriho (zom. v r. 1144) k veršu 17:1. Mystici a filozofi zas obľubovali alegorický výklad tohto príbehu.

Islamskí ortodoxní učitelia (napr. historik a koránový komentátor at-Tabarí) zastávajú napriek tomu názor, že Mohamed túto cestu naozaj fyzicky vykonal. Tvrdia, že práve to je dôkazom jeho prorockého posolania. Keby to bola iba vízia, nepotreboval by *Buráka*.

V tomto rozprávaní sa hovorí, že Boh ukázal Mohamedovi aj prekliaty strom *Zakkúm* (*Korán* 17:62; 56:52). Jeho podrobný popis je vo veršoch 37:60 – 65. Tento strom vyrastá zo základov pekla a jeho plody sú ako hlavy satanov.

Keď sa islam rozšíril v Mekke medzi Kurajšovcami a inými kmeňmi, vykonal Posol Boží nočnú púť z mekkskej mešity do *al-masdzidu al-aksá*,⁶⁵ čo je Boží chrám v Aelii.⁶⁶

Rozpráva Ibn Ishák:

Nasledujúce rozprávanie o nočnej púti Posla Božieho do Jeruzalema mám od viacerých rozprávačov. Spojil som to, čo každý z nich vedel o tejto ceste. Čas tejto púte, i to, čo sa o nej rozpráva, je výzvou od Boha veriacim. Je skúškou a príkladom Božej moci a sily. Je poučením a varovaním pre rozumných a bystrých. Je cestou, milosťou a posilnením pre tých, ktorí uverili v Boha a potvrdili jeho pravdu.

Bolo to určite rozhodnutie vznešeného Boha, keď tak, ako on chcel, si vybral Proroka, aby podstúpil nočnú púť. Boh sa rozhodol poučiť Proroka o svojich záračných znameniach. Aby Prorok dosvedčil jeho vznešenú vládu a moc, ktorú Boh používa na to, na čo sa mu zachce.

Ako sa zachovalo, cestoval Posol Boží do Jeruzalema na Burákovi. Je to kobyla, ktorá nosievala prorokov už predtým. Keď cvála, vždy kladie nohy až po okraje obzoru.

Proroka vysadili na Buráka. Na púť sa s ním vydal aj jeho spoločník Gabriel. Gabriel pozorne sledoval znamenia medzi nebom a zemou, až kým neprišli do Jeruzalema. Tam našli v chráme Božieho priateľa Abraháma,⁶⁷ Mojžiša⁶⁸ a Ježiša,⁶⁹ ako stáli v zástupe prorokov. Mohamed sa s nimi modlil. Potom pred neho predložili tri nádoby. V prvej z nich bolo mlieko, v druhej víno a v tretej voda. Tu začul Mohamed hlas, ktorý mu hovoril:

„Ak sa napiješ vody, utopíš sa a tvoj ľud s tebou. Ak sa napiješ vína, zabľudíš a tvoj ľud s tebou. Ak sa napiješ mlieka, pôjdeš priamou cestou a tvoj ľud s tebou.

„Preto som si vzal nádobu s mliekom a napil som sa z nej,“ povedal Mohamed. Gabriel, nech na ňom spočinie Boží pokoj, mu na to povedal:

„Pôjdeš priamou cestou a tvoj ľud s tebou.“

Al-Hasan spomína, že Posol Boží hovoril o svojej nočnej púti toto:

Raz som spal v *al-hidre*. Znenazdajky prišiel ku mne Gabriel a kopol ma. Sadol som si. Nič som nevidel, a preto som sa vrátil na lôžko. Gabriel prišiel druhý raz a znova ma kopol. Sadol som si. Chytil ma za rameno a stal som si k nemu. Šli sme k bráne mešity. Pred ňou stálo biele zviera, akýsi kríženec mulice a osla. Na bokoch malo krídla, ktorými sa poháňalo pri chôdzi. Robilo také veľké kroky, že predné nohy kladlo vždy na okraj obzoru. Gabriel ma na neho vysadil. Potom sme sa pohli a šli sme rovnomerne. Nepredbiehali sme sa.

Niektorí rozprávači uvádzajú, že Posol Boží hovorieval:

Keď som sa k nemu priblížil, aby som naň nasadol, vzoprel sa. Tu mu Gabriel položil ruku na šiju a povedal mu:

„Čo to robíš, Burák, nehanbiš sa? Prisahám ti, že nikto vznešenejší na tebe ešte nesedel.“

Burák sa zahanbil, zalial ho pot a upokojil sa, takže som naň vysadol.

Al-Hasan rozpráva ďalej:

Posol Boží s Gabrielom potom putovali, až prišli do jeruzalemského chrámu. Našli v ňom Abraháma, Mojžiša a Ježiša v zástupe prorokov. Modlili sa a Posol Boží ich viedol pri modlitbe ako *imám*. Potom mu predložili dve nádoby. V jednej bolo víno a v druhej mlieko. Posol Boží vzal nádobu s mliekom a napil sa. Nádoby s vínom sa nedotkol.

Gabriel mu povedal:

„Ideš po správnej ceste a správne budeš konať, Mohamed! Po tejto ceste pôjde aj tvoja *umma*. Pitie vína sa vám zakazuje.“

Potom sa Posol Boží vrátil do Mekky. Na druhý deň ráno oznámil Kurajšovcom, čo sa mu v noci prihodilo. Oni na to povedali:

„Je to klamstvo. Veď karavána putuje z Mekky do Sýrie mesiac a nazad ide tiež mesiac. Mohamed tvrdí, že túto cestu prešiel za jednu noc a ešte sa aj vrátil do Mekky?“

Vtedy mnohí moslimovia Mohameda opustili. Vybrali sa k Abú Bakrovi a povedali mu:

„Čo hovoríš na svojho druha, Abú Bakr? Tvrdí, že tejto noci bol v Jeruzaleme, modlil sa tam a stihol sa už vrátiť do Mekky.“

„Vymýšľate si o ňom klamstvá,“ povedal im Abú Bakr.

„Nevymýšľajte,“ ohradili sa. „Sedí v mešite a rozpráva o tom ľudom.“

„Ak tak rozpráva, tak je to pravda,“ odpovedal im Abú Bakr. „Čo sa čudujete? Veď keď mi hovorí, že hocikedy v noci alebo cez deň dostáva od Boha slová, ja mu verím. Nie je to azda pozoruhodnejšie?“

Potom sa Abú Bakr odobral k Poslovi Božiemu a opýtal sa ho:

„Boží prorok! Vraj rozpráva ľudom, že si bol tejto noci v Jeruzaleme?“

„Áno,“ odpovedal mu.

„Opíš mi to mesto,“ požiadať ho Abú Bakr, „lebo ja som v ňom už bol!“

A Posol Boží po častiach pravdivo opísal Abú Bakrovi Jeruzalem. „Verím ti,“ povedal mu Abú Bakr, keď skončil. „Vyznávam, že si Posol Boží.“

„A ty si, Abú Bakr, *as-Siddik*,⁷⁰ – Ten, čo pravdu potvrdzuje!“ povedal mu Mohamed. Vtedy dostal Abú Bakr svoje ozdobné meno.

Boh zjavil o tých, ktorí vtedy opustili islam, toto:

„Ukázali sme ti tieto videnia, aby sme skúšali ľudí. Rovnako sme ti ukázali aj prekliaty strom v *Koráne*. Chceli sme ich tým iba vystrašiť. No to len posilnilo ich spupnosť.“ (*Korán* 17:62)

A tu sa končí al-Hasanovo rozprávanie o Prorokovej nočnej ceste s dodatkami od Katádu.

Á'íša, Mohamedova žena, o tejto ceste hovorievala:

V tú noc, keď sa Prorok vydal na cestu do Jeruzalema, sa jeho telo stratilo. Na púť sa vydal iba jeho duch.

Mu'ávija ibn Abí Sufján povedal o Prorokovej nočnej ceste toto:

Bola to pravdivá vidina zoslaná od vznešeného Boha.

Az-Zuhri zachoval, že Mohamed opísal po návrate z Jeruzalema Abraháma, Mojžiša a Krista takto:

Nikdy som nevidel človeka, ktorý by sa mi väčšmi podobal ako Abrahám. Mojžiš má rumennú tvár. Je dlhý, chudý s brčkavými vlasmi a zahnutým nosom, ako keby pochádzal z kmeňa Šanú'a. Ježiš, syn Márie je svetlej pleti, stredného vzrastu, s hladkými vlasmi a pehávajúcou tvárou. Vyzeral, ako keby práve vyšiel z kúpeľa. Zdalo sa, že z hlavy mu kvapká voda. Ale nebola to voda.

Abú Tálibova dcéra Umm Hání' rozprávala o Prorokovej nočnej púti do Jeruzalema toto:

Keď bol Prorok v mojom dome, nikdy ho v noci neopúšťal. Tej noci spal u nás. Pomodlil sa poslednú večernú modlitbu a ľahli sme si spať. Krátko pred úsvitom nás Mohamed zobudil. Spolu sme sa pomodlili ráňajšiu modlitbu a potom mi Prorok povedal:

„Umm Hání'! Včera sme sa spolu pomodlili poslednú večernú modlitbu. Potom som šiel do Jeruzalema a tam som sa modlil. A teraz som opäť tu a pomodlilí sme sa spolu ráňajšiu modlitbu.“

Tu vstal a chcel odísť. Chytila som ho za okraj rúcha a to sa mu otvorilo na bruchu, ako keby bolo z koptskej skladanej látky. Povedala som mu:

„Prorok Boží! Nerozprávaj o tom nič, lebo ľudia ťa vyhlásia za klamára a budú sa ti posmievať.“

Ale on mi povedal:

„Aj tak o tom všetkým rozpoviem!“

Mala som jednu abesínsku otrokyňu. Povedala som jej:

„Nasleduj Posla Božieho a dobre počúvaj, čo bude vravieť a ako mu budú ľudia odpovedať!“

Mohamed šiel k ľudom a rozpovedal im o svojom nočnom zážitku. Ľudia sa čudovali a pýtali sa ho:

„Mohamed! Ako to môžeš dokázať? O dačom podobnom sme ešte nepočuli.“

Mohamed im odpovedal:

„Počas nočnej cesty som prešiel vedľa karavány v jednom údolí. Ľudia v karaváne vyľakalo erdzhanie môjho jazdného zvieraťa. Pritom im ušla ťava a ja som im ju pomohol nájsť. To sa stalo na mojej ceste do Sýrie. Pokračoval som v ceste a neďaleko od hory Dadžnán⁷¹ som stretol inú karavánu. Ľudia z karavány práve spali. Mali džbán s vodou, ktorý dačím prikryli. Prikryvku som odložil preč a vodu v džbáne som vypil. Potom som prikryvku dal na staré miesto... A teraz ma počúvajte! Táto karavána sa práve spúšťa z kopca al-Bajdá⁷² úľabom at-Tan'im.⁷³ Na jej čele ide ťava pieskovej farby s dvomi vakmi, z ktorých jeden je čierny a druhý strakatý.“

Ľudia sa ihneď rozbehli k uľ'abine, ktorú Prorok spomínal, a naozaj stretli karavánu s ťavou pieskovej farby. Ihneď sa pýtali ľudí aj na džbán s vodou. Tí im povedali, že ho naplnili vodou a prikryli. Ráno, keď sa zobudili, bol džbán síce prikrytý, ale nebola v ňom nijaká voda.

Neskôr sa Mekččania vyzvedali aj od ľudí z tej druhej karavány na to, čo povedal Mohamed.

„Tak je, povedal pravdu,“ povedali im. „V tom údolí sme sa Mohameda veľmi zľakli a jedna ťava nám ušla. Potom sme počuli jeho hlas. Hovoril nám, kde je ťava, a my sme ju našli.“

Vystúpenie Posla Božieho do nebies

K najzaujavnavejším častiam Mohamedovho legendárneho životopisu patrí jeho zázračné vystúpenie do nebies (*mi'rádž*) a návšteva Pekla. V *Koráne* sa o nej hovorí dosť neurčito, no v *hadítových* zbierkach o nej nachádzame dosť materiálu. Mohamed ju údajne podnikol z jeruzalemského chrámového priestoru. Podľa iných názorov Mohamed vystúpil po iniciačných obradoch (anjeli mu vyčistili srdce) z Mekky do neba. Mohamed vystúpil do neba po rebríku (*sullam* ale aj *mi'rádž*). Tento rebrík bol údajne identický s Jakubovým rebríkom, ktorý sa spomína v knihe *Genezis* (28,12). Etiópska kniha *Jubilei* (27,21) nazýva tento rebrík *ma'áreg* a podľa *Koránu* (70:3 – 4) sa Boh, „ku ktorému vystupujú anjeli a duch“, volá *Zu l-ma'áridž*, „Pán rebríka“.

K Mohamedovej nebeskej ceste patrí aj návšteva Pekla a Raja. Podľa väčšiny podaní sa Raj nachádza v siedmom nebi a Peklo v prvom nebi alebo na ceste zo zeme do neba. Viacerí autori spomínajú Mohamedov rozhovor s Bohom. O tom, či Mohamed (alebo iba jeho duša) skutočne videl Boha, vládnu medzi moslimami rozdielne názory.

Mohamedovo zázračné vystúpenie do nebies rozpracovala islamská ľudová náboženská literatúra. Dokonca na tieto motívy vznikla v celom islamskom svete samostatná literatúra. Neskôr sa tento motív rozšíril do kníh, ktoré opisujú cestu ľudskej duše k Božiemu trónu. Islamskí mystici túto cestu interpretovali ako vyslobodenie duše z okov zmyselnosti a hriechov. Len tak si mohla ľudská duša osvojiť skutočné poznanie a najväčšie tajomstvá. Písal o tom najmä mystický náboženský spisovateľ Ibn al-'Arabi (1165 – 1240) v diele *Kitáb al-isrá' ilá makám al-asrá* (Kniha o nočnej ceste na vznešené miesto).

Moslimovia sa nikdy nedohodli, v ktorom roku vykonal Mohamed cestu do neba, ale podľa prevažujúceho názoru to bolo v noci 27. dňa mesiaca *radžabu*. Nábožní moslimovia ju nazývajú Noc zázračnej cesty (*lajlat al-mi'rádž*). V túto noc sa oslavujú aj narodeniny proroka Mohameda a slávnostne sa číta text tejto legendy.

Španielsky orientalista Asin Palacios zistil, že táto legenda bola rozšírená aj v stredovekej Európe. Vo viacerých knihách, no najmä v knihe *La escatologia musulmana en la divina komedia* (Madrid 1924) skúmal vplyvy tejto literatúry na Danteho.

Spomína istý človek, ktorému nemáme príčinu nedôverovať, že Abú Sa'ídovi al-Chudrímu rozprával Prorok toto:

Keď som sa v Jeruzaleme domodlil, postavil ktosi predo mňa rebrík. Nie krajšie som nikdy nevidel. Je to rebrík, na ktorý upierajú oči umierajúci, keď sa blíži ich smrť. Hore ma po ňom viedol môj priateľ Gabriel, kým sme nevystúpili k jednej z nebeských brán. Volajú ju Brána strážcov. Pred ňou stojí anjel a volá sa Ismá'íl. Je veliteľom dvanástich tisícov anjelov, z ktorých každý je tiež veliteľom dvanástich tisícov anjelov.⁷⁴

Tu Posol Boží, nech mu Boh žehná a dožiči spásu, prerušil svoje rozprávanie a povedal:

„Nebeské vojsko pozná iba Boh.“ (*Korán* 74:34)

Posol Boží, nech mu Boh žehná a dožiči spásu, rozprával ďalej:

Keď ma doviedli dnu, spýtal sa anjel Ismá'íl Gabriela:

„Koho vedieš, Gabriel?“

„Mohameda,“ odpovedal mu.

„Je to Boží posol?“

„Áno,“ odpovedal mu.

„Nech ho dobro sprevádza!“ zaželal mi Ismá'íl.

Keď som vošiel do najspodnejšieho neba, stretol som tam mnohých anjelov. Všetci ma vítali s radostným úsmevom a želali mi to najlepšie. Ale jeden anjel mi síce želal všetko ako oni, no neusmial sa na mňa a nevidel som uňho radosť ako u druhých. Preto som sa opýtal Gabriela:

„Kto je ten anjel, ktorý ma oslovil tak ako druhí, ale nebadám na ňom úsmev alebo radosť?“

Gabriel mi odpovedal:

„Ak by sa bol usmial na niekoho už predtým alebo chcel tak urobiť v budúcnosti, bol by sa usmial aj na teba. Ale on sa nikdy neusmieva.

Je to Málík, strážca Pekla.“

Vedel som, že Gabriel má významné postavenie u Boha, však sa hovorí, že ho poslúchajú a dôverujú mu (*Korán* 81:21), preto som ho požiadal:

„Nemôžeš mu rozkázať, aby mi ukázal Peklo?“

„Ale áno,“ odpovedal mi Gabriel a povedal: „Málík! Ukáž Mohamedovi Peklo!“

Tu Málík nadvihol vrchnák Pekla a vyšľahli z neho dovysoka také plameniská, až som myslel, že všetko pohltia. Hneď som povedal Gabrielovi:

„Rozkáž plameňom, nech sa vrátia na svoje miesto!“

I rozkázal im:

„Odpracte sa!“

I odpratali sa ta, odkiaľ prišli, a Málík dal vrchnák na miesto.

Posol Boží ďalej rozprával:

Keď som vošiel do najspodnejšieho neba, videl som tam sediaceho človeka, ktorému predstavovali duše prichodzích. Niektorým z nich želal to najlepší, tešil sa z nich a hovoril:

„Ty si dobrá duša, vyšla si z dobrého tela.“

Pred inými vraštil tvár a hovoril:

„Fuj, fuj! Ty si zlá duša, vyšla si zo zlého tela!“

Spýtal som sa Gabriela:

„Kto je to?“

„To je tvoj otec Adam,“ odpovedal mi. „Ukazujú mu duše jeho potomkov. Keď prejde okolo neho duša veriaceho, poteší sa a povie: – Ty si dobrá duša, vyšla si z dobrého tela... – Ak však prejde okolo neho duša neveriaceho, odvráti sa od nej s odporom a povie: – Ty si zlá duša, vyšla si zo zlého tela.“

Potom som videl chlapov, ktorí mali pysky ako ťavy a v rukách držali kúsky ohňa vo veľkosti dlane. Hádzali si ich do tých pyskov a ohne im potom vychádzali zo zadku.

„Čo sú to zač?“ opýtal som sa Gabriela.

„To sú tí, ktorí hriechne babali majetok sirôt,“ odpovedal mi.

Potom som videl chlapov a ponášali sa na príbuzných faraónov. Mali také bruchá, aké som nikdy nevidel. Tisli sa na seba ako ťavy rozbesnené od

smádu. Keď ich hodili do ohňov, sliapali po sebe a nemohli sa jeden druhého zbaviť.

„Čo sú to zač?“ spýtal som sa Gabriela.

„To sú ťžerníci,“ odpovedal mi.

Potom som videl chlapov, pred ktorými ležalo dobré, tučné mäso. Vedľa neho bolo chudé, smradľavé mäso a oni smeli jesť len z neho.

„Kto sú títo?“ opýtal som sa Gabriela.

„To sú tí, ktorí opustili ženy, ktoré im Boh povolil a vyhľadávali ženy, ktorým im Boh zakázal.“

Potom som videl ženy obesené za prsníky.

„Kto sú tieto?“ spýtal som sa Gabriela.

„To sú tie, ktoré prisudzovali zákonité otcovstvo svojim pankhartom.“

Potom som s Gabrielom vystúpil do druhého neba. Našiel som tam dvoch bratancov z matkinej strany: Ježiša, syna Márie, a Jána, syna Zachariášovo.⁷⁵

Potom ma Gabriel zaviedol do tretieho neba. Uvidel som tam človeka, ktorý bol krásny ako luna v noci splnu.

„Kto to je?“ spýtal som sa Gabriela.

„To je tvoj brat Jozef,⁷⁶ syn Jakubov,“⁷⁷ odpovedal mi.

Potom ma zaviedli do štvrtého neba. Bol v ňom nejaký človek.

„Kto je to?“ opýtal som sa

„To je Idris,“⁷⁸ odpovedal mi Gabriel. „Veru, pozdvihli sme ho na vysoké miesto.“ (*Korán* 19:58)

Potom ma voviedli do piateho neba a v ňom som uvidel človeka prostredného veku so šedivou hlavou a s dlhou bielou bradou.

„Kto je to?“ opýtal som sa Gabriela.

„To je Áron,⁷⁹ syn Imránov, ktorého ľudia veľmi milovali.“

Potom ma Gabriel zaviedol do šiesteho neba. Uvidel som tam vysokého muža počernej pleti so zahnutým nosom. Vyzeral, akoby pochádzal z kmeňa Šanú'a.

„Kto je to?“ opýtal som sa Gabriela.

„To je tvoj brat Mojžiš, syn Imránov,“⁸⁰ odpovedal mi Gabriel.

Potom ma Gabriel zaviedol do siedmeho neba. Uvidel som tam muža

prostredného veku. Sedel na stolci pred bránou do rajských obydlí. Cez bránu denne vchádzalo sedemdesiat tisíc anjelov, ktorí vyjdú von až v deň zmŕtvychvstania. Nikdy som nevidel človeka, ktorý by sa mi väčšmi podobal, a ani ja sa na nikoho väčšmi nepodobám.

„Kto je to?“ opýtal som sa Gabriela.

„To je tvoj otec Abrahám,“ odpovedal mi.

Potom ma Gabriel voviedol do Raja.⁸¹ Uvidel som v ňom devy s krva-vočervenými perami.⁸²

„Komu budeš patriť?“ opýtal som sa jednej, lebo sa mi zapáčila.

„Zajdovi ibn Hárítovi,“⁸³ odpovedala mi. Túto radosnú zvesť som potom Zajdovi oznámil.

Podľa podania Ibn Mas'údovho vchádzal Gabriel s Prorokom do jednotlivých nebies až potom, keď od nebeských strážcov dostali povolenie, aby vošli.

„Koho vedieš?“ vypytovali sa Gabriela nebeskí strážcovia.

„Mohameda,“ odpovedal im.

„Je prorokom?“ pýtali sa.

„Áno,“ odpovedal im.

„Nech ťa Boh živí!“ zaželeli strážcovia Mohamedovi. „Si brat a priateľ.“

Napokon vystúpili až do siedmeho neba a predstúpili pred Pána. Nás Pán uložil Prorokovi, aby sa modlil päťdesiat ráz za deň.

K tomuto dokladá sám Prorok toto:

Keď som sa vracal dolu, prechádzal som popri Mojžišovi. Och, aký to bol milý priateľ! Spýtal sa ma, koľko ráz mi uložil náš Pán modliť sa. Keď som mu povedal, že päťdesiatkrát denne, poradil mi:

„Modlitba je vážna vec a tvoj ľud je slabý. Vráť sa k Pánovi a popros ho, aby tebe a tvojej umme⁸⁴ z tohto počtu zľavil.“

Vrátil som sa k Pánovi a poprosil som ho, aby mne i mojej umme zľavil z toho počtu. I odpustil mi Pán desať modlitieb. S tým som odišiel, ale Mojžiš ma znova vrátil naspäť. Chodil som hore-dolu, až kým sme neostali pri piatich modlitbách za deň a noc. Ale Mojžiš mi opäť povedal to isté a chcel ma poslať k Pánovi, aby nám ešte zľavil. Nato som mu povedal:

„Niekoľko ráz som bol prosiť Pána, aby nám zľavil. Hanbím sa k nemu

isť znova. Viac to neurobím.“

Prorok potom prisľúbil tým, ktorí ho nasledovali:

„Ten z vás, kto uveri v Boha a s čistým srdcom sa pomodlí päť ráz denne, získa odmenu, ako keby sa pomodlil päťdesiat ráz.“

Boh tresce posmievačov

Prorok oddane a trezlivivo hlásal Božiu vôľu a varoval ľudí pred trestami napriek tomu, že ho vyhlasovali za klamára a posmievali sa mu. Najnebezpečnejší posmievači boli:

Z rodu Asad: al-Asvad ibn al-Muttalib,⁸⁵

z rodu Žuhra: al-Asvad ibn 'Abdjagút,⁸⁶

z rodu Machzúm: al-Valid ibn al-Mugíra,⁸⁷

z rodu Sahn: al-'Ás ibn Vá'il,⁸⁸

z rodu Chuzá'a: al-Hárít ibn at-Tulátíla.⁸⁹

Tito ľudia Prorokovi ustavične škodili a posmievali sa mu. Preto Boh o nich zjavil:

„Hlásaj to, čo sme ti prikázali, a odvráť sa od modloslužobníkov! Ochránime ťa pred posmievačmi, ktorí k jednému Bohu pridávajú druhého boha. Ešte sa dozvedia (čo sa s nimi stane).“ (*Korán* 15:94 – 96)

Znalci podaní o Prorokovi zachovali toto:

Raz prišiel za Poslom Božím Gabriel. Kurajšovskí posmievači práve chodili okolo Ka'by. Gabriel stál vedľa Mohameda, keď prechádzal okolo neho al-Asvad ibn al-Muttalib. Gabriel mu hodil do očí zelený svitok a on oslepol. Potom šiel vedľa Proroka al-Asvad ibn 'Abdjagút. Gabriel ukázal na jeho brucho, to sa mu nadulo a on zomrel na vodnatieľku. Keď išiel okolo Proroka al-Mugíra, ukázal Gabriel na starú jazvu, ktorú mal na členku. Rana sa mu znova otvorila, zapálila a on zomrel. Potom šiel okolo al-'Ás ibn Vá'il.